14/06/2020

Το Ευαγγέλιο της Κυριακής των Αγίων Πάντων

/ Ορθόδοξες Προβολές

Ευαγγελικό Ανάγνωσμα: Μτθ. ί 32-33, 37-38, ίθ 27-30

Πρωτότυπο Κείμενο

«Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω κἀγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δ᾽ ἂν ἀρνήσηταί με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν κἀγὼ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὃς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου

ἄξιος. Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ· ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ. Καὶ πᾶς ὃς ἀφῆκεν οἰκίας ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγροὺς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλασίονα λήψεται καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει. Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι καὶ ἔσχατοι πρῶτοι».

Νεοελληνική Απόδοση

Είπε ο Κύριος στους μαθητές Του : «Όποιος ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους ότι ανήκει σ’ εμένα, θα τον αναγνωρίσω κι εγώ για δικόν μου μπροστά στον ουράνιο Πατέρα μου. Όποιος όμως με απαρνηθεί μπροστά στους ανθρώπους, θα τον απαρνηθώ κι εγώ μπροστά στον ουράνιο Πατέρα μου». «Όποιος αγαπάει τον πατέρα του ή τη μάνα του παραπάνω από μένα, δεν είναι άξιος για μαθητής μου. Κι όποιος αγαπάει το γιο του ή τη θυγατέρα του παραπάνω από μένα, δεν είναι άξιος για μαθητής μου. Επίσης όποιος δεν παίρνει το σταυρό του και δε με ακολουθεί, δεν είναι άξιος για μαθητής μου. Μίλησε τότε ο Πέτρος και του είπε: «Να, εμείς αφήσαμε τα πάντα και σε ακολουθήσαμε. Τι θα γίνει μ’ εμάς; » Κι ο Ιησούς τους απάντησε: «Σας βεβαιώνω πως εσείς που με ακολουθήσατε, όταν θα καθίσει ο Υιός του Ανθρώπου στο μεγαλόπρεπο θρόνο του, στον καινούριο κόσμο, θα καθίσετε κι εσείς σε δώδεκα θρόνους, για να κρίνετε τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ. Κι όποιος άφησε σπίτια ή αδερφούς ή αδερφές ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή παιδιά ή χωράφια για χάρη μου, θα πάρει εκατό φορές περισσότερα και θα κληρονομήσει την αιώνια ζωή. Πολλοί θα βρεθούν από πρώτοι τελευταίοι, κι άλλοι από τελευταίοι πρώτοι».

Σχολιασμός

Στην ευαγγελική περικοπή της εορτής των Αγίων Πάντων ο Κύριος, μας αναφέρει μια βασική αρχή για να ακολουθήσουμε όλοι μας τον δρόμο των Αγίων, που δεν είναι άλλη από την ομολογία της πίστεως. Μας διαβεβαιώνει ο Κύριος: Καθένα που θα με ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους που καταδιώκουν την πίστη μου, θα τον ομολογήσω κι εγώ ως πιστό ακόλουθό μου μπροστά στον Πατέρα μου που είναι στους ουρανούς. Εκείνον όμως που θα με αρνηθεί μπροστά στους ανθρώπους, αυτόν θα τον αρνηθώ κι εγώ και δεν θα τον αναγνωρίσω ως δικό μου μπροστά στον Πατέρα μου που είναι στους ουρανούς.

Η ομολογία της πίστεως αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα στοιχεία της εν Χριστώ ζωής. Οι άγιοι της Εκκλησίας το πέτυχαν αυτό, ομολόγησαν δηλαδή την

πίστη τους στο Χριστό και τον έθεσαν πρώτη προτεραιότητα στη ζωή τους, πάνω από κάθε τι ανθρώπινο και

γήινο, γι αυτό και δοξάστηκαν από το Θεό και τιμούνται από εμάς σήμερα. Και όταν μιλάμε για ομολογία πίστεως, έχουμε βέβαια στο νου μας τους άπειρους μάρτυρες, που θυσίασαν τη ζωή τους προκειμένου να μην αρνηθούν την πίστη τους στο Χριστό. Δεν σκέφτηκαν τίποτα, δεν δείλιασαν μπροστά σε καμία απειλή, δεν κάμφθηκαν από τους πόνους και τα βασανιστήρια, δεν αρνήθηκαν το Χριστό ακόμα και όταν οι τύραννοι θανάτωναν ενώπιόν τους τα αγαπημένα τους πρόσωπα, γονείς, παιδιά, συζύγους. Για τους μάρτυρες της πίστεώς μας το μεγαλύτερο αγαθό, το οποίο δεν μπορεί κανείς να μας αφαιρέσει, είναι ο Χριστός, τον οποίο δεν αρνήθηκαν και γι’ αυτό τα ονόματά τους έχουν μείνει αιώνια γραμμένα στο βιβλίο της ζωής.

Η ομολογία ωστόσο της πίστεως στο Χριστό δεν έχει να κάνει μόνο με το σωματικό μαρτύριο, αλλά με την όλη στάση του ανθρώπου, με τη διαρκή παρουσία του Χριστού στην καρδιά και στη ζωή του. Ομολογία πίστεως έδωσαν οι ασκητές της ερήμου, που θυσίασαν κάθε δικαίωμά τους και κάθε άνεση, ακόμα και την καθημερινή τους τροφή, για την αγάπη του Χριστού. Ομολογία πίστεως έδωσαν και οι Πατέρες της Εκκλησίας μας, ποιμαίνοντας το λαό του Θεού με το παράδειγμά τους και με τα συγγράμματά τους, με τα οποία αγωνίστηκαν να μας μορφώσουν εν Χριστώ και να αντικρούσουν τις πλάνες των αιρέσεων. Ομολογία πίστεως έδωσαν και όλοι οι Άγιοι, ακόμα και εκείνοι που παραμένουν άγνωστοι σε εμάς και μόνο ο Θεός γνωρίζει.

Ομολογία του Χριστού καλείται να δώσει ο κάθε πιστός σε κάθε εποχή και σε κάθε περίσταση, σε κάθε πτυχή και δραστηριότητα του καθημερινού του βίου, στην εργασία, στο σπίτι, στις συναναστροφές, στην κοινωνία, στον κάθε μας συνάνθρωπο. Ιδιαίτερα μάλιστα στην εποχή μας, που γίνεται προσπάθεια να περιοριστεί η πίστη στην ιδιωτική ζωή του ανθρώπου, που ο Χριστός και η πίστη μας βάλλεται με νέα μέσα και με πρόσχημα τα ανθρώπινα δήθεν δικαιώματα, ο λόγος του Κυρίου μας θα πρέπει να μας προβληματίσει ακόμα περισσότερο.

Ο Κύριος λοιπόν θέτει ως βασική προϋπόθεση της σωτηρίας μας να ομολογούμε το Χριστό μπροστά στους διώκτες και αρνητές του. Ποιο όμως ακριβώς είναι το νόημα των λόγων αυτών του Κυρίου; Αν κανείς μελετήσει τις αναλύσεις των ιερών ερμηνευτών, θα δει ότι εδώ ο Κύριος δεν ζητεί μία γενική και αόριστη ομολογία. Αλλά ζητεί να τον ομολογούμε με συγκεκριμένο και σαφή τρόπο, να τον ομολογούμε ως Σωτήρα μας και Θεό μας.

Γιατί όμως ο Χριστός μας ζητά μία τέτοια ομολογία; Διότι μέσα στους αιώνες

κανείς δεν αρνήθηκε ότι ο Κύριος είναι ένας μεγάλος διδάσκαλος, προφήτης, αναγεννητής, φιλόσοφος. Κανείς δεν αρνήθηκε το πνευματικό και κοινωνικό του έργο. Το σημείο που ενοχλεί τους διώκτες του Κυρίου είναι ένα και μοναδικό: η θεότητά του. Διότι αυτό καθορίζει τα πάντα στη ζωή μας.

Εάν δεχθούμε τον Κύριο Ιησού Χριστό απλώς και μόνο ως ένα ιστορικό πρόσωπο ξεχωριστό, τότε αυτό δεν έχει καμία επίδραση στη ζωή μας. Εάν όμως τον αποδεχθούμε και τον ομολογούμε ως Θεάνθρωπο Διδάσκαλο Σωτήρα μας, τότε αυτό έχει καθοριστική σημασία για τη ζωή μας. Διότι τότε θα πρέπει να αποδεχθούμε όλα όσα ζητάει από εμάς και να συμμορφώσουμε τη ζωή μας με το θέλημά του.

Ο δρόμος λοιπόν προς την αγιότητα προϋποθέτει όχι μία γενική και αόριστη ομολογία πίστεως, αλλά μία πίστη και ομολογία συγκεκριμένη. Να ομολογούμε τον Κύριο μας Ιησού Χριστό ως «Θεόν αληθινόν, ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ γεννηθέντα». Και να ζούμε όπως εκείνος θέλει. Μόνο έτσι θα μπορέσουμε να εισέλθουμε στο δρόμο των Αγίων, στο δρόμο του Χριστού.